

l'Universitari

Salut (mental) pel 2022!

Júlia Pedra

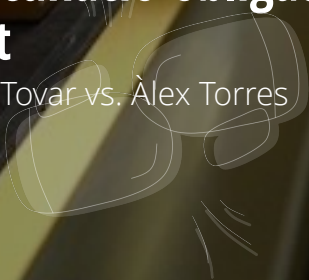
A young(er) EU on the rise

Eva Ferrer

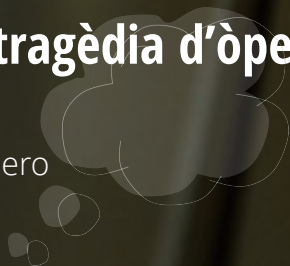
La vacunació obligatòria, a debat

Marina Tovar vs. Àlex Torres

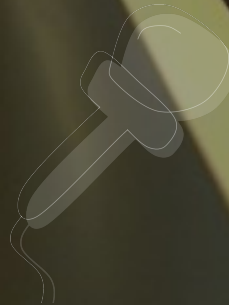
Mite i tragèdia d'òpera i rap

Amàlia Cillero

Entrevista a Maribel Meléndez

Directora corporativa del Barça

A young(er) EU on the rise

EVA FERRERH 2n de Global Studies

With Ursula Von Der Leyen's State of the European Union (SOTEU) speech, 2022 was declared the European Year of Youth. This will go in hand with the EU NextGen plan, that focuses on promoting a more active involvement of young generations in European affairs, supported by an educational and professional training for the future of Europe. These initiatives will also work as a countermeasure to the COVID-19 crisis effects, attempting to fulfil the 11 European Youth Goals for a greener, more sustainable and inclusive Europe.

Thanks to pressure from the members of the European Parliament, there will be special attention for those youngsters who lack opportunities and opening a new focus on mental health, as it has been a concerning issue during the pandemic. Additionally, a wide variety of educational plans will be further developed, like the Erasmus+ programme or the European Solidarity Corps. Another aim of the project is to engage civil society in decision-making, as youth participation will now be compulsory in European decision-making. The Future of Europe, European Youth Event and Renew Europe are some events that we can be part of.

"The European Union is focusing on undergraduates and graduates as it has never done before [...] to get involved in the institutions."

The European Union is focusing on undergraduates and graduates as it has never done before, and it paves the way for us who are keen on such matters, to get involved in the institutions.

The EU offers a wide range of traineeships and job programmes for practically all degrees, with dynamic opportunities in diversified fields of study.

At a regional scale, we also have multiple ways of participating in these projects, one of them being through the EU Careers UNICAT Ambassadors Initiative. It is in charge of updating the student community of the vacancies that the European Personnel Selection Office (EPSO) presents with regards to European institutions jobs and traineeships. With the Ambassadors of each Catalan university being the nexus between the Inter University Council of Catalonia, EPSO and the student body.

"Think of how your abilities can be applied and reinvent them [...]"

Thus, if you are interested in experiencing a sojourn in a European international ambience, bear in mind that the EU is interested in young profiles, and as UNICAT Career Ambassadors, we have some recommendations for you.

Think of how your abilities can be applied and reinvent them; be original and fresh. When constructing your professional and academic profile, take into account that it will be necessary to have a Europass CV, and the best tip we can give you to improve it is to be active and to show your motivation. Get enrolled in projects and activities so that you can gain experience and knowledge.

Social media is one of the most useful tools as well, we suggest you follow EU official accounts and search European profiles and institutions websites; remember it affects your algorithm. In addition, In order to be up-to-date, subscribe to the state newsletter that gives weekly updates about the vacancies.

In a nutshell, we want to encourage the student community to get involved in European projects and to have confidence and hope, as we are given tools and opportunities in one of the most memorable and important stages of our lives.

TU TAMBÉ TENS COSES A DIR?

Fes sentir **la teva veu**.
Escriu a la revista.

luniversitari.cat/escriu

Salut (mental) pel 2022!

JÚLIA PEDRA 4t de Filosofia, Política i Economia

Surto de La bogeria, extensament tractada per Erasme de Rotterdam, entre d'altres, ha estat el terme vulgar emprat per marginar irreflexivament persones i col·lectius que s'allunyaven d'allò *mainstream* i que, per tant, calia excloure socialment perquè molestaven. Ni tan sols els discursos postmoderns de les darreres dècades normalitzadors (o romantitzadors) de la diversitat han estat capaços de trencar el tabú del tractament de la salut mental.

Actualment, moltes persones veuen com no poden tirar endavant en contextos propensos a l'aparició de trastorns mentals com l'ansietat o la depressió per la manca d'arrelaments, perspectives de futur, i entorns favorables a les cures. Comptem amb un sistema de salut mental amb poca psicologia i la pandèmia ho ha posat de manifest. Diferents estudis de l'OMS i de la Psychiatry Research han demostrat els efectes de la pandèmia sobre la salut mental: de l'any 2019 al 2020, més del 50% de la població ha patit algun trastorn. La majoria eren dones, i, pel que fa als infants i joves dels 4 als 14 anys, s'han vist triplicades les afectacions a la salut mental. Alhora, el tema ha guanyat protagonisme en el debat públic. Un exemple és La Marató de TV3, que va dedicar l'última edició el mes passat a aquestes malalties, però també els diversos casos que han sortit a la llum durant i després dels Jocs Olímpics de Tòquio.

La teoria del model sociosanitari espanyol i català de salut mental (establerta a la Estrategia en Salut Mental de 2006-2007, i actualitzada el 2009) inclou la psicologia entre els serveis de la Seguretat Social. Això, però, està molt lluny de la realitat, amb uns recursos a la cua europea (4,3 psicòlegs per cada 100.000 habitants l'any 2010, en comparació a la mitjana europea de 18), un accés difícil i a llarg termini, i un servei que el mateix Ministeri de Sanitat reconeix que acaba amb una medicalització psiquiàtrica sovint prescindible amb tractament psicològic.

"Comptem amb un sistema de salut mental amb poca psicologia i la pandèmia ho ha posat de manifest."

Ara bé, no tot són dades que duen al pessimisme. El govern espanyol va anunciar el passat juliol una nova Estrategia de Salut Mental 2022-2026 que ha aconseguit comptar amb una partida de 30 milions d'euros dels pressupostos estatals. Cal destacar que incideix en línies vagues de millora comunitària i de prevenció, però no es concreten les ràtios de professionals o de millora d'accés al servei a les quals aspirem. Es pot llegir, doncs, com un pas que feia anys que s'esperava i que permet que el conflicte entri a l'agenda política. Cal reconèixer també la paulatina institucionalització del marc feminista, que ha promogut la politització d'allò que es considerava personal, com la cura.

La crisi del 2008 va deixar una generació sense feina i perduda per molts anys i un sistema retallat i poc creient en les persones a qui es deu. La crisi del 2020 ha demostrat que el problema no rau en “una generació de vidre”, sinó en un sistema impermeable al canvi de necessitats de la seva ciutadania postmoderna, i que ara comença a despertar pel que fa a una necessitat bàsica: la cura de la salut mental. Sembla que la socialdemocràcia comença a veure la llum després d'uns anys pantanosos, però lluny estem del sistema de salut públic pioner del qual ens enorgul·líem els anys vuitanta.

“La crisi del 2020 ha demostrat que el problema no rau en una ‘generació de vidre’”

L'estudi de l'ànima grec ($\psi\upsilon\chi\acute{\eta}$ = *psykhé* – *loyía*), llavors reivindicat a través de les humanitats i la filosofia, és avui patrimoni compartit amb el mètode científic. La psicologia permet que les *Ofèlies*, els *Quijotes* i les *Madammes Bovarys* no hagin de patir els finals tràgics que se'ls dibuixen i les ferides eternes amb les quals han de perviure.

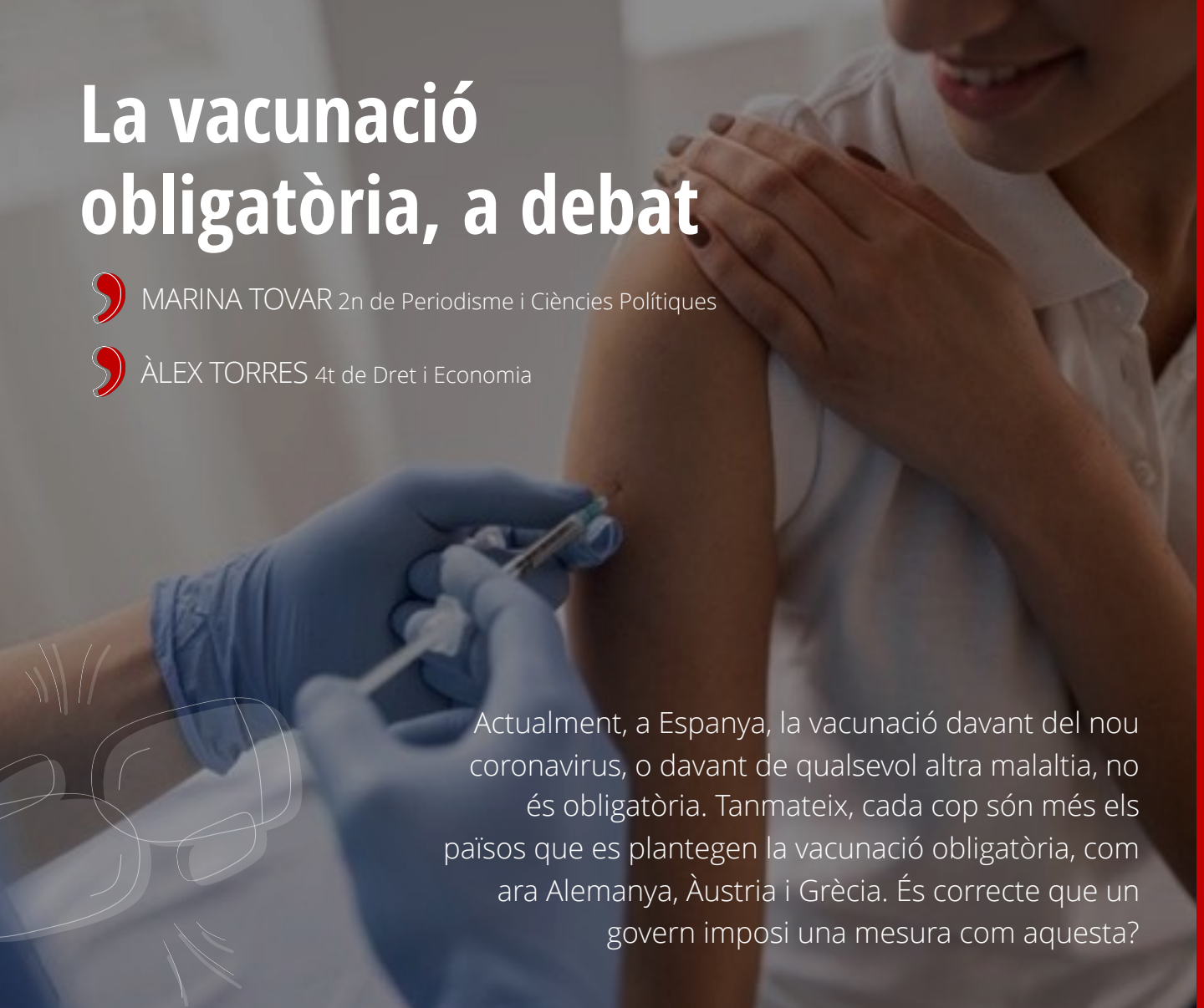
Fotografies d'Henar Bengale.
Model: Elena Mengual

La vacunació obligatòria, a debat

 MARINA TOVAR 2n de Periodisme i Ciències Polítiques

 ÀLEX TORRES 4t de Dret i Economia

Actualment, a Espanya, la vacunació davant del nou coronavirus, o davant de qualsevol altra malaltia, no és obligatòria. Tanmateix, cada cop són més els països que es plantegen la vacunació obligatòria, com ara Alemanya, Àustria i Grècia. És correcte que un govern imposi una mesura com aquesta?

A FAVOR DE LA VACUNACIÓ OBLIGATÒRIA.

MARINA TOVAR/ El TSJC ha aprovat, un cop més, el toc de queda i la limitació de reunions a Catalunya, entre altres mesures. Després de més d'un any i mig amb la covid, es generalitza una sensació que aquesta situació mai acabarà. Tanmateix, no estem igual que a principis d'any. Hi ha hagut una davallada en la mortalitat, en l'hospitalització... i tot gràcies a la vacunació.

El ministeri de Sanitat publicava a l'octubre un informe sobre l'efectivitat de la vacunació, on podem veure com la mortalitat del virus ha anat disminuint. A més a més, ElDario.es publicava gràfics sobre l'impacte d'aquests programes i veiem diferències considerables entre aquells que s'han vacunat i els que no. Per exemple, la taxa d'hospitalització de majors de 80 anys va de 6,3 (vacunats) a 38,8 (no vacunats), en els joves, de 9,6 a 59,7.

Avui dia, però, deixant de banda el debat sobre l'efectivitat del vaccí, neix un nou debat sobre l'obligatorietat d'aquesta, el Passaport Covid i la seva exigència per entrar a diferents locals. Hauria de ser la vacuna obligatòria?

"[...] la veritat és que ens trobem una situació que vulnera la seguretat col·lectiva."

Podem entrar en temes de llibertats personals, de drets... però la veritat és que ens trobem una situació que vulnera la seguretat col·lectiva. Vivim en una societat i això comporta responsabilitats. No es tracta d'una elecció personal que t'afectarà només a tu, afecta a totes les persones del teu voltant i a tota la població. La decisió de no vacunar-se té moltes connotacions egoistes i que no fan més que allargar aquesta pandèmia.

Trobem diferents arguments, des de no creure en l'efectivitat del vaccí, a negar l'existència del virus o creure que no s'estan prenent les mesures necessàries. Però més enllà d'aquestes creences, vacunar-se té un cost molt baix en comparació a moltes altres restriccions que sí que han sigut obligatòries, i un benefici molts grans, a escala individual i social.

Per altra banda, no podem obviar la situació de privilegi, etnocentrisme i supremacisme econòmic que ens permet arribar a aquest debat. En els països del primer món tenim més vaccins que persones. Mentrestant, milions de persones d'Àfrica, Sud-amèrica i altres països en desenvolupament no poden accedir a ella. El virus segueix allà quasi sense cap fre. L'elecció de vacunar-se o no és pròpia d'una situació de privilegi respecte a molts ciutadans, i decidir no fer-ho és reforçar més aquesta posició.

En conclusió, l'efectivitat i utilitat de les vacunes s'ha fet evident en aquests mesos, el cost és baix i es tracta d'un tema de seguretat i benestar col·lectiu. Per tant, sí, la vacunació hauria de ser obligatòria. Ja sigui per mesures com les de demanar el Passaport Covid als llocs on t'has de treure la mascareta, o als llocs de treball, etcètera. Malgrat que la pandèmia no finalitzarà si els governs no comencen a tenir en compte els països en desenvolupament i es fa un esforç global per combatre el virus, com a individus és una aportació que podem fer per contribuir a la fi d'aquesta crisi sanitària.

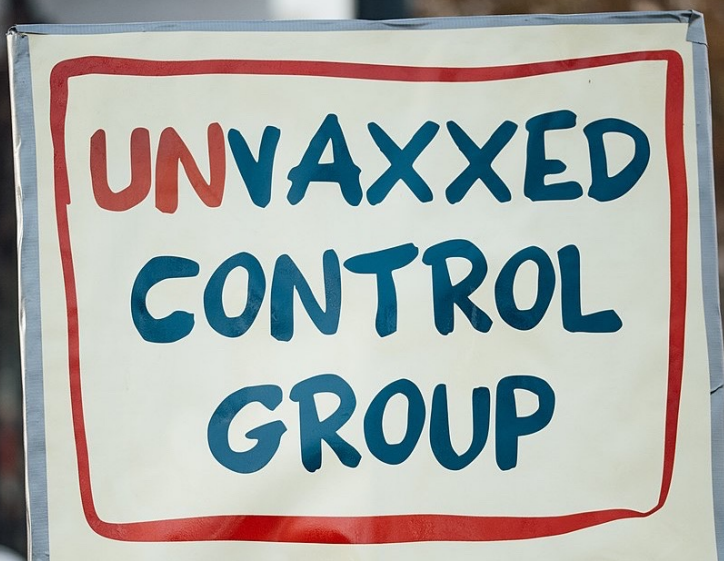

EN CONTRA DE LA VACUNACIÓ OBLIGATÒRIA.

ÀLEX TORRES/ Decía Cicerón, estadista y jurista romano, que “El derecho riguroso es una especie de injusticia: somos esclavos de las leyes para poder ser libres.” Así, aunque a veces la Ley pueda parecernos estricta, sin ella no podríamos ejercer la libertad misma. Lo mismo ocurre con la vacunación obligatoria: sería muy cómodo forzar a todo el mundo a vacunarse, pero hacerlo, como estableceré a continuación, sentaría un peligroso precedente.

La vacunación obligatoria es una medida extrema que si bien todavía no se ha llevado a cabo en nuestro país, sí se habría planteado en otros países de nuestro entorno como Austria o Grecia. Así, para establecer su adecuación es necesario realizar una triple consideración: (i) si esta medida vulnera o no derechos fundamentales; (ii) de hacerlo, si tales derechos fundamentales están siendo limitados o bien suspendidos y, finalmente; (iii) en uno y otro caso, si se está utilizando el mecanismo legal correcto. Es importante entender que los derechos fundamentales no son piedras inamovibles sino algo en constante evolución, que puede ser limitado, e incluso suspendido, si es con las herramientas legales adecuadas.

En este sentido, la vacunación forzada estaría vulnerando los derechos a la integridad física y la vida,

tal vez los bienes jurídicos más elementales que nuestro ordenamiento jurídico buscaría proteger, así como el derecho a la intimidad y la privacidad del individuo. Estos vienen recogidos por los artículos 15 y 18 de nuestra Constitución, respectivamente, por lo que devienen fundamentales, esto es, gozan de especial protección, y sólo podrán ser afectados mediante Ley orgánica, o con los estados excepcionales de alarma, excepción y sitio.

"[...] la implantación de una vacuna sin el consentimiento del individuo es una vulneración clara de la integridad física, así como de su intimidad y privacidad."

Así, y una vez establecidos los derechos afectados, debemos pasar al grado de su afectación. De esta forma, la vacunación forzada claramente suspende estos derechos, pues la implantación de una vacuna sin el consentimiento del individuo es una vulneración clara de la integridad física, así como de su intimidad y privacidad. Sin embargo, ningún derecho es absoluto, y dados los datos de contagios recientes, podría argumentarse su proporcionalidad.

Esto nos llevaría a la tercera y última cuestión: el mecanismo legal adecuado. En este sentido, tanto la jurisprudencia del Tribunal Constitucional como del Tribunal Europeo de Derechos Humanos admiten la limitación de derechos cuando esta se hace acorde a los principios de necesidad y proporcionalidad. Así, será lícita la limitación, e incluso suspensión de derechos, siempre que se lleve a cabo acorde a este doble juicio.

En el presente caso, sin embargo, incluso si pudiéramos argumentar que la necesidad derivada de la pandemia justifica tales medidas, el mecanismo legal utilizado hasta ahora por las Comunidades Autónomas para implementar limitaciones de derechos fundamentales, esto es, un simple decreto, incluso avalado por los tribunales, resulta insuficiente para restringir, aún menos suspender, derechos fundamentales. Únicamente bajo los estados de alarma y de excepción, el primero para limitar derechos, el segundo para suspenderlos, serían proporcionales tales medidas y sería lícito su aval por parte de los tribunales;

pues estos pueden avalar vulneraciones individualizadas en casos justificados, pero en ningún caso pueden avalar restricciones colectivas sin el soporte legal necesario.

Así, será necesaria la aprobación, como mínimo, de un estado de excepción para llevar a cabo una vacunación obligatoria, y siempre que la urgencia del contexto lo justifique. La argumentación es similar para el pasaporte covid, así como para la mayoría de las limitaciones de derechos fundamentales realizadas hasta ahora por nuestras Comunidades. Pues si bien yo soy el primero que defiende la vacunación y sus beneficios, no haber logrado convencer a la población de estos no justifica en ningún caso el quebranto de nuestro Estado de Derecho.

TU TAMBÉ TENS COSES A DIR?

**Fes sentir la teva veu.
Escriu a la revista.**

luniversitari.cat/escriu

Mite i tragèdia d'òpera i rap

 AMÀLIA CILLERO 1r de Humanitats

L'any 2019, el prestigiós Gran Teatre del Liceu iniciava un programa amb l'objectiu d'apropar l'òpera, la música clàssica i la dansa a un públic jove que normalment no es veia assegut a les butaques de color granat. Començava, doncs, la comunitat #Under35, que no tan sols permetia comprar entrades a preus reduïdíssims — passant dels tres dígits a només 30 euros— sinó que també afegia un gir al mateix funcionament de la institució. Si ens fixem en la imatge gràfica del projecte, podem veure clarament que l'objectiu rau en voler apartar d'escena la seriositat atribuïda a l'òpera i disfressar-la amb artistes contemporanis.

El surrealisme acolorit d'Okuda San Miguel o Judit Candela són usats com a reclams per atreure aquesta demografia que tant manca en cercles culturals d'aquest tipus.

Però realment és necessari perdre l'essència del Liceu perquè els joves hi vagin? Les dues principals raons per les quals els joves no van a l'òpera són la manca de coneixement sobre el tema i, sobretot, el preu desorbitat de les entrades. Encabir-hi un altre tipus d'art que no hi pertany no és la solució, més aviat el degrada.

Els elements tradicionals són engolits pels llums de "la modernitat" al Saló dels Miralls del Liceu [fotografia: Amàlia Cillero]

“La idea elitista dels grans teatres com a únics espais respectables per al consum d’art ha d’acabar. Però, malauradament, tot i voler el contrari, amb aquest projecte no es fa més que recalcar-ho.”

La idea elitista dels grans teatres com a únics espais respectables per al consum d’art ha d’acabar. Però, malauradament, tot i voler el contrari, amb aquest projecte no es fa més que recalcar-ho. També és un error assumir, ja d’entrada, que al jovent no li agrada l’òpera, que necessitarà una distracció per poder-se-la empassar bé. En els esdeveniments exclusius, on el Saló dels Miralls es converteix en una discoteca de DJ i estands de menjar, tens la sensació que aquestes són les atraccions principals pels organitzadors. Com el gelat que t’esperava si t’acabaves tot el bròquil, l’obra agafa un paper d’entreacte entre la copa de cava que et regalen a l’entrada i la festa.

Evidentment, no es pot negar que abans l’òpera ja tenia aquest component de socialització per a gent acomodada, però l’hi era intrínsec, no forçat.

Com deia Ginestà, «això d’estimar s’ha d’aprendre», i el mateix passa amb l’òpera; els joves no estem menys capacitats per gaudir-la, simplement ningú ens n’ha ensenyat. Per això, justament, té molta més importància el programa de LiceuAprèn, pensat per a infants, donant-los materials adequats per aprendre’n el màxim. Malauradament, aquesta voluntat pedagògica no la trobem a #LiceuUnder35 —en anglès, és clar, que perdre la llengua és *cool*—; la substitueix el paternalisme de no creure’ns compatibles amb l’art que ells ofereixen. Almenys ataquen el principal problema: l’econòmic. Però aquesta empenta ja és més que suficient; la resta d’adorns, més que ajudar, fan que el jovent no se senti respectat.

A photograph of Maribel Meléndez, a woman with dark hair, wearing a dark jacket, standing in a stadium. In the background, there are blue seats with yellow text that reads "MÉS QU UN CLU".

Entrevista a Maribel Meléndez

 DIRECTORA CORPORATIVA DEL BARÇA

Maribel Meléndez és actualment la Directora Corporativa del Futbol Club Barcelona. Compta amb una àmplia experiència en diversos sectors incloent el de l'auditoria (quatre anys com a Senior Manager d'Ernst & Young), l'immobiliari (quinze anys com a "Corporate Director" de Layetana) i el de la banca (set anys com a CFO de "La Caixa Building Center"). Tots ells sectors històricament masculins en els quals ha aconseguit trencar el sostre de vidre. Ens rep al Camp Nou on, després de fer-nos un tour per les instal·lacions, ens parla de la seva trajectòria professional i ens explica quina visió té pel futur del Barça.

Comencem pel principi. Un cop va acabar la carrera va iniciar-se al sector de l'auditoria a una de les "Big Four", quins avantatges creu que li va donar fer-ho? Ho recomanaria?

Després d'acabar la carrera, vaig començar a treballar en una Big Four a Anglaterra. Per mi era important tenir una experiència internacional i sortir una mica del que veia al meu dia a dia, però quan estudiava això era difícil. Vaig començar en una auditoria, però al cap de quatre anys vaig entrar al departament de "M&A", allò que avui li diuen "Transaction Support" o "Due Diligence". Treballar-hi va ser

una formació brutal, aprofundint en la sensibilitat amb les dates d'entrega i la importància d'arribar a conclusions. Em va donar una visió global de l'àmbit de l'empresa, de diferents sectors, d'estils de "management" i de com tractar amb les persones. Una cosa molt bona de les "Big Four" i difícil de trobar en altres empreses és la relació que desenvolupes amb els companys de la teva promoció.

Sé que avui en dia l'experiència d'auditoria està una mica denigrada, i és una llàstima perquè tu pots estar al sector un any o dos (tot i que jo et recomanaria estar-hi tres anys com a mínim per arribar a ser sènior), i a partir d'allà volar.

Com a especialista del "Real Estate", com creu que ha canviat aquest mercat en els darrers quinze anys?

Jo vaig entrar al "Real Estate" quan el "boom" estava per arribar, i vaig marxar després de la crisi. He viscut els millors anys del sector, el creixement, la diversificació de serveis i finalment l'ajust que va patir a la caiguda.

Al principi, quan les entitats financeres donaven crèdits a interessos baixos, de fins a un 120% del valor dels immobles, els preus pujaven artificialment. La gent no compra en funció del valor de l'immoble sinó de la seva capacitat d'endeutar-se i tot això és que ens va portar a la crisi.

Avui dia però, el sector és més conscient de les seves debilitats i la seva dependència del sector financer. És un sector molt més seriós, professional i molt més innovador quant a productes. Els immobles de fa vint o vint-i-cinc anys eren només pisos, oficines i hotels. Avui el sector especialitza molt més el producte a les necessitats d'un client més segmentat.

"No em comptis quantes dones hi ha al comitè de direcció, promou a les persones bones sense considerar si són homes o dones."

Com canviarà en els propers quinze anys?

Espero que es mantinguin les coses bones (riu). Aquest pas cap a nous productes crec que s'incrementarà molt més, pendent de com afecti la COVID-19 als hàbits de la gent. Al principi de la pandèmia semblava que ja no hi hauria oficines. Ara veiem que sí que n'hi haurà, però que ja no seran iguals, i els pisos tampoc.

Ha triomfat en sectors històricament masculins (banca, "Real Estate"). Quina és la clau del seu èxit?

Treball. És a dir, siguis el que siguis la clau sempre va lligada amb el treball que hi dediquis i la imaginació en trobar solucions als problemes. No et pots enfonsar, has de ser innovador, buscar nous punts de vista i tirar endavant amb valentia. Havent estat dins el món del "Real Estate" i la banca, tradicionalment masculins, crec que has de treballar sense pensar que t'enfantes a un límit de gènere.

Malauradament, en el meu cas va ser necessària una certa masculinització de l'actitud. No és una masculinització física, sinó de la manera de parlar, d'afrontar els problemes o de ser més dur davant de determinades situacions. Vint-i-cinc anys enrere havies de demostrar que eres "igual que ells", avui això ja no passa. Ara tinc una perspectiva que emfatitza característiques més femenines que, per exemple, destaquen la importància de la persona dins del seu lloc de treball.

Ha notat un canvi en els últims anys?

Sí, jo crec que el món professional actual és molt més obert i integrador vers les dones. Això t'ajuda, però no vol dir que en determinades situacions o condicions sigui fruit d'estratègies de màrqueting. Avui dia tothom compta quantes dones hi ha a les posicions de direcció. Jo sempre dic que això de les quotes no m'agrada, aquestes decisions s'han de basar en les teves aptituds de treball. No em comptis quantes dones hi ha al comitè de direcció, promou a les persones bones sense considerar si són homes o dones.

Si hagués de triar un aprenentatge de cada lloc on ha estat, quins triaria?

De l'auditoria, el treball en equip i la formació, fonamentalment,

però també aprendre a posar-me en les sabates de l'altre. Quan compràvem una empresa, no només havíem d'entendre el seu valor econòmic, sinó també el valor intrínsec i personal que l'equip de gestió estava portant, i com aquest canvi podria impactar en el futur negoci.

Amb l'immobiliari, vaig aprendre sobre la innovació en el producte. Vaig entrar pensant que consistiria a ser una constructora, i em vaig adonar que no és així: és un sector meravellós que integra transversalment diverses àrees essencials. Parlem de construcció, arquitectura i disseny, decoració, finances... i això té un llegat molt important a la ciutat.

De CaixaBank vaig aprendre'n el rigor. A les empreses que cotitzen, apareixen uns aspectes molt rellevants com ara el "governance". També vaig aprendre la importància dels valors. CaixaBank em va mostrar com els beneficis es poden entregar a la Fundació (La Caixa) i com tenen una causa final més enllà del benefici dels accionistes.

"Malauradament, en el meu cas va ser necessària una certa masculinització de l'actitud. No és una masculinització física, sinó de la manera de parlar, d'afrontar els problemes o de ser més dur davant de determinades situacions."

Això també passa al Barça?

Al principi em va deixar descol·locada perquè només arribar et diuen "és un orgull, treballar aquí", et mostren un ADN que no tenen altres empreses. Aquest és un projecte que té molta història lligada amb la ciutat de Barcelona. Això crea una sensació d'orgull i de responsabilitat. El Barça té més de 1000 treballadors, però més que una empresa, és un club, i aquesta ànima de club no es perd. Els socis, que poden ser els teus pares o els teus avis, tenen un trosset petit del Club i nosaltres tenim també una responsabilitat envers ells.

Aquí he après l'impacte que pot tenir la falta de *governance*. El lideratge ha de ser clar, amb una visió i una meta a llarg termini, i sense això una companyia es pot enfonsar fàcilment.

Què la va enamorar per formar part d'aquesta nova aventura al FCB?

Deixar un llegat en una empresa que és transcendental per a la ciutat de Barcelona i les ganes de canviar les coses al club.

Per aquells lectors que no estiguin familiaritzats amb l'argot del món empresarial, què fa exactament una Directora Corporativa?

Una Directora Corporativa gestiona les àrees transversals de suport del Club. Sempre dic que soc una "fontanera", que controlo la maquinària. Això consisteix a una part no-operativa, que inclou tenir finançament, tenir oficines, controlar el patrimoni, que es firmin els contractes, que es mitiguin els riscos... Un dels projectes de l'àrea de patrimoni (suport) és el Nou Espai Barça. És un projecte tan gran que s'ha convertit en un projecte estratègic que toca totes les àrees transversals. També hi ha una part operativa, on trobem operacions relacionades amb les instal·lacions (tant logístiques com de manteniment), però també fora d'elles, en cas de desplaçaments quan l'equip juga fora. Això també inclou temes de seguretat i d'auditoria interna. Fora de la meva gestió queden les àrees d'esport i les comercials.

Quins reptes estratègics afronta el Club avui en dia?

La seva sostenibilitat econòmica/financera. És a dir, trobar estabilitat amb els ingressos, assegurar una estructura de costos estable i equilibrada respecte als ingressos. És important no dependre tant dels ingressos a curt termini perquè aquests depenen de factors externs.

Fins ara tots ells anaven directes als salaris del primer equip que són costos fixos i això ha estat un greu problema. Llitem per un EBITDA positiu, i també estem treballant a transformar el deute a curt termini en llarg per guanyar temps. Una altra branca del pla estratègic busca continuar sent capdavanters, som un club pioner en moltes coses i això no ho podem perdre perquè és part de la marca del club.

Com descriuria la manera en la qual es van trobar el club després de la gestió econòmica de l'anterior junta directiva?

M'ha sorprès la dificultat en la gestió degut a processos molt complicats, dificultat en la presa de decisions i el fet que tot va molt més lent comparat amb altres empreses. El club té unes dinàmiques internes que costa canviar i això suposa una dificultat afegida. També és cert que quan tens un accionista tan diversificat com el soci, que està lluny de l'activitat econòmica, costa una mica integrar la seva visió en les decisions econòmiques.

Com es conviu en una empresa que rep atenció partit rere partit?

Els primers mesos volia que comencessin els partits perquè sinó tota la mirada requeia sobre les oficines. Els gols no arriben per sort, arriben perquè es treballa i el que estem veient és que cal reforçar elements com La Masia, la formació i com es cuida els esportistes. Són valors que havien estat a la casa, però que s'han anat difuminant i cal que tornin. És evident que quan el club funciona esportivament, tot és més fàcil.

Què li diria a un estudiant de la UPF que vulgui treballar al FCB en un futur?

Que hi ha molta feina. És un lloc on treballes amb molta il·lusió, i per això és difícil anar a les oficines l'endemà que el Barça perdi. Aquesta combinació entre la passió per l'esport i la vida professional és un repte fantàstic.

Quin esport prefereix, l'handbol, el futbol, futbol sala, hoquei o bàsquet?

Cada esport té alguna cosa que em crida. M'agrada la passió que transmet futbol, el Camp Nou ple de gent i l'èpica que l'envolta. L'handbol em sembla un esport molt físic, molt similar al rugbi. Combina la potència amb la complementarietat entre els jugadors, és un exemple d'esperit d'equip. No havia vist mai l'hoquei i els jugadors semblen ballarines que juguen amb una pilota molt petita. Encara no he vist massa "FutSal" i, per últim, el bàsquet és molt maco, molt artístic, però em posa molt nerviosa.

És més de mar o de muntanya?

De mar. Aquí el tenim molt a prop i em sembla molt relaxant quan està tranquil i emocionant que pugui canviar en qualsevol moment. M'encanta la seva capacitat de canviar i adaptar-se.

"[...] cal reforçar elements com La Masia, la formació i com es cuida els esportistes. Són valors que havien estat a la casa, però que s'han anat difuminant i cal que tornin."

Què fa Maribel Meléndez els caps de setmana?

Des que estic al Barça, vinc a veure molts partits (riu). Faig molta vida de família, el dia a dia és dur així que el cap de setmana el dedico a ells, amics i a una bona ampolla de vi.

Entrevista realitzada per Abdon Vilà i Martí Serra.

luniversitari.cat

l'Universitari
estudiants amb veu